ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

ஸம்பாதகர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 19] விபவஹூ பங்குனிமீ [ஸஞ்சிகை 6

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥

[ஸ்ரீ பாகவதம், 1-9-23]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.

[ஸ்ரீ, உப. வித்வான். ஏ. வீ. கோபாலாசார்யர், திருச்சி.]

(ஸஞ்சிகை 5 பக்கம் 137 தொடர்ச்சி.)

இங்கே ஈச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினாலு பேர் ஸாக்ஷிகளாக இருக்கின்றனர். அவர்களுள் முதல்வர் ஸூர்யன். இந்த ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் சரியா இல்லையா என்பதற்கு ஸூர்யன் சரியான ஸாக்ஷியல்லவா என்பதும் பாவம். த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி முடிவில் நூலின் குண விஷயத்தில் 'சடரிபு ஸாக்ஷி; அல்லது ஸர்வ ஸாக்ஷியான ஈச்வரன் ஸாக்ஷி' என்று சொல்லப்பட்டது. 'தாம்ருஷ்யந்நிம்ஷாஸ்த்வதி' என்று பகவான் உரைத்தபடி நாம் இருப்போம். இப்படி, ஸப்யர்களின் அபிநந்தநத்தை வேண்டாமென்று சொல்வது உசிதமல்ல. ஸப்யர்கள் ரஸிக்காத நாடகம் நாடகமாகாது நாடகம் பார்ப்பவர்களின் மநஸ்ஸில் நாட்ய ரஸம் நர்த்தநம் செய்யும்படி செய்தால்தானே நாடக நர்த்தநம் ஸபலமாகும். ஸப்யர்கள் ரஸிப்பதை அபேக்ஷிக்கத்தான் வேணும். அஸூயை இருந்தால் எப்படி ரஸிக்க முடியும்? குணங்களையே தோஷமாகக் காட்டுவது அஸூயையின் கார்யமன்றோ? 'தோஷோஹ்யவித்யாதோவி தத்

ஞாநாம் ப்ரகாஶதே' என்று குமாரில பட்டர் வார்த்திகம். 'தத்வஞாநாம்' என்பதை அநுஸரித்து 'ஸ்ரமணவஸதஃ' என்று இங்கே சொன்னபடி அவர்கள் ஸத்வகுண பரராய் இருந்தால் ஸத்வப்ராயமுள்ள இந்த நாடகம் அவர்களுக்கு ரஸித்து, அவர்கள் இதைக் கொண்டாடுவார்கள். அவர்கள் ஸத்வ குண ஶூந்யபராய் ஏனைய குணமுடையவராஞல், அவர்களுக்கு இந்த நாடகம் ரஸிக்காது. அவர்கள் இதை நிந்திக்கவும் செய்வர். இந்த நாடகத்தை நந்தநம் செய்தாலும் நிந்தநம் செய்தாலும் ஸப்யர்களுடைய குணத்திற்கே பரீக்ஷையென்று கொள்வோம். இப்படிச் சொல்லுவது உசிதமாவெனில், 'ஶ்ரு வதி தோஷாவிஷ்காம் ந ஸாயம் உநேத்ய வ்யொமவிஜ்ஞாநம்' என்றல்லவோ சொல்வர் கவிகள்? எனக்கு என் நாடகம் ஸத்வ ப்ராயமாயிருக்கிறது, சாந்தி நிதியாயிருக்கிறதென்று நிச்சயமென்று நீர் சொல்வது அழகா? உம்முடைய நாடகம் நல்லதென்பதற்கு ஸப்பர்கள் ஸாக்ஷியாயிருக்கத் தேவையில்லை யென்றால், பின் வேறு யார்தாம் ஸாக்ஷி? ஈச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் முதலிய பதினல்வர் ஸாக்ஷிகளாக உளரென்று சொல்லப்படுகிறது. 'கிஞஸ்ஞம்' இப்போது நமக்கென்ன குறை? நமக்கு ஸாக்ஷி இல்லாமல் போகவில்லை. 'கிஞஸ்ஞ உநம்தஶிம்தநாவெஸ் ஸம்ஷ்யெ ஸாவம் தஸ்ய ஷாம்' என்கிற கடைசி ச்லோகம் இந்த மாதிரியான சொல்லால் அமைந்தது. க்யாதியையும் பஹுமதியையும் நாம் அபேக்ஷிக்கவில்லை என்று முதலிலும் கடைசியிலும் காட்டப்படுகிறது.

ஸப்யர்களுடைய ஸந்தோஷத்தைக் கவனிக்க வேண்டியது ந்யாயம் தான். அஸூயை பொல்லாதது அல்லவா? ஆனல் ஸத்துக்களுக்கு அஸூயை உண்டானாலும், அவை 'மின்னின்னிலையல' வாய் இருக்கும். 'ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்' என்று ஸத்வத்தால் ஸ்திர ஜ்ஞாந ப்ரகாசம் உண்டாகும். தமஸ்ஸினுல் அஸூயையின் ப்ரகாசம் ஏற்படும். அது மின்னலுக்கு உவமை. அவிவேக தநத்தால் மூடப்பட்ட இருள் அடைந்த மநஸ்ஸில் அஸூயை உண்டாகும். உண்டானாலும், அது உண்டாகும் பொழுதே நசிக்கும். ஸத்துக்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் க்ஷண பங்கம் ஆதரிக்கத் தக்கது. அஸூயா புத்தி விஷயத்தில் க்ஷணிகத்வம் நமக்கு இஷ்டம்.

குமாரில வார்த்திக க்ரந்தம் மநஸ்ஸுக்கு வந்திருப்பதில், அதிலுள்ள 'உத்பந்நைவ யொ ஹத:' என்கிற வசநம் ஜ்ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அதை அநுஸரித்து 'ஜாதம் ஹந்யதாவஶாநா:' என்று கூறப்படுகிறது. பிறக்கும் பொழுதே மநஸ் பாதிக்கப்படுகிறது. மநீஷிகளுக்கு இது ஸ்வபாவம். மநீஷிகள் என்கிற பதம் இங்கே மிகவும் உசிதம். அவர்கள் 'மநஸ ஈஷிண:' என்று மநஸ்ஸைத் தன் வசமாக்கும் வல்லமையுடையவர். மநஸ்

ஸுக்கு ஈச்வரர்களான மநீஷிகளும் ஸாக்ஷிகள். மத்ஸரம் அல்லது அஸூயை மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டால், அந்த மனத்தைத் திருப்ப முடியாது. அஸூயை என்கிற அரோசக வ்யாதிக்கு மருந்து கிடையாது. இதை நாஹ்யஸ்ய உஹ ஸங்கல்பம் ப்ரவர்த்தாநதே ப்ரகஷ்டா: । உத்ஸரவித்நிபந்ந உசிகிதஸ்ய உரோசகம் பேஷஜம்' என்று பாமதீ க்ரந்தத்தில் வாசஸ்பதிமிச்ரர் சொல்லியிருக்கிறார். அஸூயை என்கிற பித்த வ்யாதியினால் அரோசகம் கொண்டிருப்பவர்க்குப் பாலும் சர்க்கரையும் கசக்கும். மற்ற அரோசகத்திற்கு மருந்துண்டு. அஸூயை என்கிற அரோசகத்திற்கு (அதாவது நல்லது ரஸிக்காமல் செய்யும் மனோ தோஷத்தைத் தீர்ப்பதற்கு) மருந்தில்லை. இது க்ஷணத்திற்குள் போகாதே என்று ஆக்ஷேபம் வரக் கூறுகிறார். ['ஊநம் விஹ்ருதம் உத்ஸேண நமிதாஸ்ஸூணம் தவைவ ப்ரூவம் காரோஹிஉ கஷம்பரௌவவக்ஷ: கம்வஸ்ஸுராஜஸ்ய:।'] வாசஸ்பதி மிச்ரர் பயந்தபடி பயப்பட வேண்டாம். நாமும் ஒருக்கால் 'விஜஹாகுவஸூயா' என்று பயந்து கூறினோம். ஜ்ஞாநமுள்ள பண்டித ஜனங்களை அஸூயையிலிருந்து திருப்பி விடலாம். அவர்களை வசப்படுத்தி, அவர்களை யறியாமல் தலையாடும்படிக்கும், 'ஸாது ஸாது' என்று சொல்லும்படிக்கும் செய்யலாம். 'உத்ஸேண' என்கிற பதத்தினால் பாமதீச்லோகம் ஜ்ஞாபகத்திற்க்குக் கொண்டுவரப்படுகிறது. 'ஊநம் விஹ்ருதம்'—மௌனத்தைச் சுமக்கட்டும். நல்ல பாட்டுப் பாடும்பொழுதும் நல்ல ஆட்டத்தைப் பார்க்கும் பொழுதும் வித்வானுக்கு அதைக் கொண்டாடாமலும் தலையாட்டாமலுமிருப்பது மிகவும் ச்ரமம். வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பதே அவனுக்குப் பெருஞ் சுமையாகும். வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் கஷ்ட ஸாத்யமென்று காட்டுகிறது 'சுமக்கட்டும்' என்கிற சப்தம். பேசாமை என்கிறதே ஒருவனுக்கு துர்வஹமான பாரம். அதைச்சுமக்கட்டும் என்றபடி. 'உத்ஸேண நமிதா:' இந்தப் பண்டிதர்கள் பாண்டித்ய மதத்தினால் ஒருக்காலும் தலையை வணங்கமாட்டார்கள். மத்ஸரத்தின் பாரம் தலை தாங்க மாட்டாமல் அதை கீழே தொங்கும்படி செய்திருக்கிறது. 'ந நஸ்யம் ஹி கம்அந' என்று உறுதியுள்ளவர்களையும் அஸூயை வணக்குகிறது. அஸூயையால் வணக்கப்பட்டவர்கள் நிமிர்ந்து கொண்டு நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், தங்களை யறியாமல் அகத்திலுள்ள ஹர்ஷம் வெளியில் காணப்படுமே யென்கிற பயத்தினால், அவர்கள் முகத்தைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்கள் ஸந்தோஷத்திற்கு ஒரு போதும் இடம் கொடுக்கிறதில்லை. உள்ளே ஸந்தோஷ முண்டாவதை அடியோடு மறைத்து விடுகிறதென்கிற உறுதி யுடனிருந்தாலும், அவர்கள் அதி

சீக்ரத்தில் நிச்சயமாகத் தம்மை அறியாமலும், இந்த நாடகத்தின் ரஸாதி சயத்தைத் தடுக்க முடியாமலும் ஆநந்த பாரவச்யத்தை அடைவார்கள். மேலும் அவர்கள் அஸூயா பாரவச்யம் போய் ஹர்ஷத்திற்கு ஆளாவார்கள். அதற்கு அடையாளமாக அவர்களுக்குப் புளகமும் கம்பமும் உண்டாகும். உடம்பு மயிர்க்கூச் செறியும்; மநஸ்ஸில் அஸூயா கண்டகம் போன தற்கு அடையாளம், உடம்பு முழுவதும் கண்டக மென்னும் புளகமுண்டாவது தான். அவர்களுக்கு ஆட்டத்தால் தலைகள் சோபிக் கும்; தொய்கிற தலைகள் பரவசமாய் நிமிர்ந்து உயரும்; மௌநவ்ர தத்தைக் கொண்ட வாய்கள் திறப்புண்டு 'இது ரஸத்திற்கெல்லை இது ரஸத்திற்கெல்லை' என்று கொண்டாடும். மௌநத்தில் ஆரம்பித்து, மௌநத்தை விட்டு, மிகுந்த ஸ்தோத்ரத்தில் முடிவடைகிறதென்று வேடிக்கை. உடம்புக்கு மயிர்க் கூச்சு என்கிற விகாரமும், தலை யாடுகிற விகாரமும், மௌநமாயிருக்கும் வாய்க்குப் பேச்சென்னும் விகாரமும் ஏற்பட்டன. ஒருக்கால் பண்டிதர்கள் மநஸ்ஸில் சந்தில் லாமல் மத்ஸரம் நிரப்பப்பட்டு, யாதொரு விகாரமும் அடையாமலே இருந்தாலும் இருக்கட்டும். 'நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி'. 'யதாஹைஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத' என்கிற ச்ருதியை மத்ஸர விஷயத்தில் வைத்துக் கொண்டார்கள். மத்ஸரம் வந்தால் மநஸ்ஸைச் சந்துவிடா மல் மூடிக்கொண்டு, குணம் மநஸ்ஸில் புகச் சித்ரத்தை விடாமல் காக்கிறார் கள். குணம் மநஸ்ஸில் புகுவதற்கு ரந்த்ரம் விடுகிறதில்லை. ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமானது. ப்ரஹ்மத்தின் பரம ஸாம்யத்தை ஒருவன் அடைய வேணும். அவன், தன் மநஸ்ஸுக்கு நிர்விகாரத்வத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு அந்த ப்ரஹ்ம ஸாம்யத்தை அடைகிறான் போலும். அப்படிக்கிருந் தாலும், பரத சாஸ்த்ரம் அறிந்த நாட்ய ரஸிகர்கள் நம்மை விலக்கமாட்டார் கள். வேதங்களின் ஸாம்யம் பரதருடைய உபவேதம். உபநிஷத்தைப்போல் இதுவும் உபவேதம் தான். இது ஒரு உபப்ரும்ஹணம். பரத என்கிற திருநா மத்திலுள்ள மூன்று அக்ஷரங்களாலேயே பாவம், ராகம், தாளம் என்ற மூன் றும் காட்டபடுகின்றன. வேதத்தின் ஸாரமான ப்ரணவத்தில் உள்ள மூன்று எழுத்துக்களில் எல்லாம் அடங்குவதுபோல், இவருடைய பெயரின் எழுத்து க்களில், சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரதாநமான மூன்று அங்கங்களும் அடங்கி விடுகின் றன. அபிநய சாஸ்த்ரத்தின் பெயரின் எழுத்துக்களாலேயே சுருக்கமாய் முழுவதும் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது. பரத சாஸ்த்ரம் உபவேதம். இதை எல்லாரும் அதிகரிக்கலாம். நாடகத்தை ஸமஸ்த ஜநங்களும் பார்த்து, நீதிகளையும் தத்வங்களையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். நல்ல நாடகங்களைப் பார்ப் பதில் புத்திக்குச் சீர்திருத்தமும், அறிவும், படிப்பு முண்டாகு மென்பது

ஸர்வ தேசங்களிலும் ப்ரஸித்தம். ‘ஸுவேஷமாதேத்த’ என்றார் முன்பு. அதையே ‘விச்வமாதேத்த’ என்கிறார் இங்கே. ஸகல ஜநங்களை ரஞ்சிப்பித்து புத்தி கற்பிப்பது நாடகமாகும். அதனால் எல்லோரும் ரக்ஷிக்கப் படுகிறார்கள்.

அஸூயை பொல்லாதவளானதால் அவளிடம் மறுபடியும் நடி பயப்படுகிறாள். அவர்கள் ஹ்ருதயத்தைச் சித்ரமே இல்லாமல் நீரந்த்ரமாய் வைத்துக்கொண்டு, நம்முடைய நாடகத்தில் சித்ரத்தைத் தேடிக் கொண்டேயிருக்கும் பெரிய வித்வாங்களான பஹுச்ருதர்கள் கண்களில் தோஷமே படாமல் எப்படியாடுகிறது ? ‘அஸூயாம் வஹந்த:’ ‘தங்கள் மநஸ்ஸில் நம்முடைய குணம் நுழைய, சித்ரமில்லாமல் நீரந்த்ரமாய் வைத்துக் கொண்டு, நம்மிடத்தில் ரந்த்ரத்தையே தேடுகிறவர்களென்று பாவம். இதற்கு ஸூத்ரதாரர் பதில் சொல்லுகிறார் ‘ஸத்குண ஸந்தோஷிணி’ என்று. அஸூயை யுள்ளவர்கள் பிறர் குணத்தைப் பொறுக்கக் கூடாதவர்கள். நீ பிறர் குணங்களைக் கொண்டாடுகிறாய். அவர்கள் மிகுந்த படிப்புள்ளவர்களென்று உனக்கு நிச்சயம். உனக்கு என்னிடத்தில் அவநம்பிக்கை பிறரிடத்தில் நம்பிக்கையா ? எங்கள் ஸாமர்த்யம் உனக்குத் தெரிந்திருந்தும் மநஸ்ஸை த்ருடப்படுத்திக் கொள்வதற்காக மேலும் மேலும் ஆக்ஷேபித்துக் கேட்கிறாய் போலும்! பரிப்ரச்நங்கள் அர்த்த தார்ட்யத்திற்காக ‘பரிவ்ருடா:’ என்கிற பதம் ‘ஸ்வாத: பரிவ்ருடா:’ என்கிற தைத்திரீய ச்ருதியை ஜ்ஞாபகப் படுத்துகிறது. பஹு சாஸ்த்ரங்களைக் கற்ற ச்ருத குருக்கள் கிடக்கட்டும். இந்தப் பரத சாஸ்த்ரம் ஒன்றே, நன்றாய் ஓதிய ரஸிகர்கள் ஸந்தோஷத்தை மட்டும் தேடும். காந ரஸிகர்கள் நல்ல பாட்டை அஸூயையால் தள்ள மாட்டார்கள். நாட்ய ரஸிகர்கள் இந்த நாட்யத்தைத் தள்ளமாட்டார்கள். ஆனால் ஒரு சாஸ்த்ரம் மட்டும் தெரிந்தவனுடைய உகப்புப் போதுமா என்றால், போது மென்னலாம். அதற்கு நிதர்சநமாக ‘ஏகயாபி கலயா விமலயா யோபி கோபி பஜதே கிரீசதாம்’ என்கிற ச்லோகம் உதாஹரிக்கப்படுகிறது. இந்த ச்லோகம் ப்ராசீநமானது. அது அநுபவ ஸித்தமான ப்ரமாணமாக ‘த்ருச்யதே ஹி’ என்று சொல்லிக் காட்டப்படுகிறது. ‘த்ருச்யதே ச’ ‘த்ருச்யதே ஹி’ என்கிற ஸூத்ரங்களில் போல இங்கே லோக ஸம்மதியைக் காட்ட ப்ரஸித்தமான ச்லோகம் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. முதற் சந்த்ர கலையில் களங்கமில்லை. கலை ஏற ஏறக் களங்கம் வந்து ஏறுகிறது. பதினாலு வித்யாஸ்தாநங்களான பதினான்கு கலைகளும் நிறைந்ததும் களங்கமும் நிரம்பி, உடனே குறைவை மெல்ல மெல்ல அடைகிறான் களங்கமில்லாமல் ஒரு கலையை நன்றாய்

அப்யஸித்தவர்கள் ஈச்வரனைப்போல் ஸர்வஜ்ஞராவர். களங்கமற்ற ஒரு கலையை மௌளியில் தரிப்பவன் ஈச்வரன். அந்த ஈச்வரன் நடர்களுக்கு அரசன். அப்பஸிக்கும் கலைகளை நாம் மூளையில் தரிக்கிறோம். ஒரு நூலை முற்றும் கசடறக் கற்றவனை மிகவும் உயர்ந்த வித்வாந் என்று எல்லாத் தேசங்களிலும் சொல்வார்கள். பரத சாஸ்த்ரத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்கள் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள அரையர் குலத்தோரும் அவருடைய க்ரந்த அபிநயத்தைச் சிரகாலமாய்ப் பார்த்துவருபவரும், அந்த ரஸத்தை நன்கு அறிந்தவர்களுமாவார். ஆகையால், அவர்களையே நோக்கி வணக்கத்துடன் விஜ்ஞாபநம் செய்வோம்.

நாடக லக்ஷணங்கள் இங்கே பூர்ணமாய் அமைந்துள்ளது. ஆரம்பம், யத்நம், ப்ராப்த்யாசை, நியதாப்தி, பலாகமம் என்று ஒரு அர்த்த பஞ்சகம் நாட்யத்திற்கு அவச்யம். அந்த ஐந்து அர்த்தங்களும், பீஜம், பிந்து, பதாகா, ப்ரகரீ, கார்யம் என்கிற இந்த ஐந்து அவஸ்தைகளும் முறையே ஒன்றோடொன்று சேரும் பக்ஷத்தில், அந்தச் சேர்க்கைகள் முறையே முகம், ப்ரதிமுகம், கர்ப்பம், அபமர்சம், நிர்வஹணம் என்கிற ஐந்து ஸந்திகளாகும். 'விவேகவ்ருதாரம்ஹே' என்கிற ச்லோகத்தில் முற்பாதியில் இந்த அர்த்த பஞ்சகங்களையும் காட்டுகிறார். எப்படி எனில்: 'விவேகவ்ருதாரம்ஹே' என்று ஆரம்பமும், 'விததததஹம்ம வ்ருயதநெ' என்பதால் ப்ரயத்நமும், 'உசஉக்ஷா' என்பதால் ப்ராப்த்யாசையும், 'உசரஉயநயொமெ' என்று நியதாப்தியும், 'ஸஹெவெ' என்று பலாகமமும் காட்டப்படுகின்றன. முகாதிகளில் க்ருத முகர்களென்று வேடிக்கை. முகத்தில் முகம் வைத்தவர்களாயிருக்கவேணும். இந்த ப்ரார்த்தநைக்கு உள்ளேயிருந்து ஒரு அநுகூலமான பதில் கீதி ரூபமாய் வருகிறது. அந்தப் பாட்டு நடர்களுடைய வ்ருத்தியும், மோக்ஷவ்ருத்தியும் அமைந்துள்ளதாயிருக்கிறதென்று ஸூத்ரதாரராலேயே சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு வருகிறது இந்த நாடகத்தின் கார்யம். அது முதலிலேயே காட்டப்படுகிறது. இது ஒரு விசித்ரமான ஸந்தியென்று வேடிக்கையாய் ஸூசிப்பதில் நோக்கு. 'ஸஉயநியமெதைः வ்ருயொமெ ஸ்வதயஸீஉஉ நஜ்ஜதொ விஜூஷः। கிரணெமிவ திவஸகூதः க்ஷிவ்யநெ தாஉஸாரம்ஹாः ॥'

'ஸஉய நியமெதைः' என்பது "ஸநூமஉதரொக்ஷநாய வ்ஷவநயதா ஸந ஹாஉஸீம் வநதிஉீரः" என்கிற மாளவிகாக்நிமித்ர ச்லோகத்தை அநுஸரித்தது. இங்கே 'ஸஉயம்' என்பது, விசிஷ்டாத்வைத ஸமயத்தைச் சொல்லும். ஸந்மார்க்கமென்று காளிதாஸனால் சொல்லப்பட்டது, இங்கே ச்லேஷையோடு கூட ஸத்பதமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸந்

127

கல்ப ஸூர்யோதய மென்கிற நாடகம் உத்பத்தி செய்யும் கவிக்கு, ஸூர்ய ஸாம்யத்தை உபபாதிப்பது உசிதம் அல்லவா? ஸூர்யன் ஸூர்யோதயத்தை உண்டு பண்ணுவர். அந்த ஸாம்யம் இந்த ச்லோகத்தால் காட்டப்படுகிறது. இந்த நாடகம் ஆடுவதால் இரண்டு ஜபம் வரவேணும். நம்மைத் தூஷிக்கும் விரோதிகளான சைலூஷர்களை நாம் ஜபிக்கவேணும்; இந்த நாடக நாயகனுன விவேகன், தன் சத்ருவான மஹா மோஹனை ஜயிக்கவேணும். இவ்விரண்டும் கைகூடுகிறது. இப்படி மஹா மோஹனுடைய தோல்வியைச் சொல்லவே, மந்மதன் கோபத்துடன் ஸூத்ரதாரரைத் தூஷித்து விரட்டுகிறுன். 'குலத்தாருக்கு நெருப்பு நீ; உன்னுல் நசிக்கும்; இதனுல் உனக்கு ஜபம் கிடையாது' என்று ஸூசிதம். 'நீ வைத்திருக்கும் நாயகனுன விவேகனுக்கும் ஜயம் கிடையாது; நான் உள்ளவரையில் எம்மரசனுக்குத் தோல்வியுமில்லை; 'ஊ௩ிஐ௩ஈ—ஜ௨ிதவரு௭ி௭ிஷாவஃ௨ஹளஉவஷூ'. எங்களரசன் எங்களுக்கு மட்டும் ஸார்வபௌமனல்லன்; விரோதிகளுக்கும் அவன் ஸார்வ பௌமன். அவர்களே ஸார்வ பௌமமான நிரோத மென்கிற யோகம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டாலும், அவர்கள் சித்தத்தில் மஹா மோஹ வ்ருத்திதான் ஸார்வ பௌமமாகும் என்பது த்வநி. ரங்க மஹா நடனென்கிறீர்கள். ரங்க மென்கிற நாடக ஸ்தாநத்தில் மஹா நடனென்று, நீங்கள் உங்கள் பெருமாள் பெருமையைச் சொல்லுகிறீர்கள். கூத்தாடி விட்டால் மாத்ரம் போதுமா? யுத்த களத்திலல்லவா வீர்யத்தைப் பார்க்கவேணும்! எங்கள் அரசர் ரணரங்கத்தில் மஹா நடன். எங்களுக்கு அவர் தேவர். நீ சொல்வது அநுவாதமாகச் சொல்லக்கூட எங்களுக்கு இஷ்டமில்லையே.

மந்மதனுடைய ஸிம்ஹ நாதத்தைக் கேட்டு ஸூத்ரதாரர் நடுங்கி, நடியிடம் 'என்ன அது?' என்று கேட்கிறுர். ஏற்கெனவே போதையினுல் கண்கள் சிவந்திருக்கின்றன. இப்பொழுது கோபத்தால் இன்னும் அதிகமாய்ச் சிவந்தன. நரகுணங்களின் அதிதைவதங்கள் பாத்ரமாகின்றன என்று கூறப்பட்டது. இவன் தர்மார்த்த காமங்களில் கடைசியான காமத்துக்கு அதிதைவதம். மந்மதன் ரதியுடன் வரும் அழகு ஒரு ச்லோகத்தால் வர்ணிக்கப்படுகிறது. ப்ரபோத சந்த்ரோதயத்தில் ப்ரஸ்தாவனை முடிவில் மந்மதனை வர்ணித்து இது போன்ற ஒரு ச்லோகம் செப்பப்பட்டுள்ளது. அந்த ச்லோகத்திற்குச் சரியாக அர்த்த மாகாமல், அதில் தோஷமுள்ள ஒரு அர்த்தத்தைக்கொண்டு வ்யாக்யாநம் செய்கிறுர்கள். அந்த ச்லோகம் சரியாயில்லை யென்றும் பலர் சொல்லுவர். இந்த ச்லோகத்தினுல் அந்த ச்லோகத்திற்குச் சரியான அர்த்தத்தையும், அதில் தோஷமில்லை என்கிற அம்சத்

தையும் காட்டுவதுடன், அழகுகளும் காட்டப்படுகின்றன. இரண்டு ச்லோகங்களையும் எழுதி இந்த அம்சங்களை நிரூபணம் பண்ணுவோம்.

'உத்துங்கபீவரகுசத்வயபீடிதாங்கமாலிங்கித: புலகிதேந புஜேந ரத்யா। ஶ்ரீமாந் ஜகந்தி மதயந் நயநாபிராம: காமோऽயமேதி மதகூர்ணிதநேத்ரபத்ம:' [ப்ரபோத சந்த்ரோதயம்.]

'ஸமயாவஶேஷிதஸஹஸ்ரவளஶாஷோயம் வபுஷம் த்ருதீயஸவய: ரூபதாம் விநேதா। ரத்யா ஸவ்ரீடவதிரம்ஹஸா ரோத்துமத்யா பாஷ்பாய்ய: புலகிதைகபுஜோ ஹ்யவைதி॥' [ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.]

ப்ரபோத சந்த்ரோதய ச்லோகத்தின் பாவத்தை, அதற்கு எழுதியிருக்கும் ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யானத்தில் பரக்கச்சொல்லியிருக்கிறோம். இங்கே ப்ரக்ருதோபயுக்தமான அம்சத்தை மட்டும் காட்டுவோம். ரதியினால் ஆலிங்கநம் செய்யப்படுகிறான் மந்மதன். 'புலகிதேந புஜேந' என்பதை ரதி விஷயமாய் வைக்க யத்நப்பட்டு அது ஒட்டவில்லையே என்று ச்லோகத்தில் தோஷம் சொல்லுவார்கள். அதை மந்மதன் விஷயத்தில் ஒட்டவேணும். த்ருதீயைக்கு 'இத்தம்பூதலக்ஷணே த்ருதீயா' என்று வ்யாக்யாநம் செய்யவேணும். ரதி தோளின்பேரில் ஒரு கையைப் போட்டுக் கொண்டு உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, ரதி திடீரென்று நாயகனை ஆநந்தமாய்க் காடாலிங்கநம் செய்கிறாள். நாயகனுடைய ஒரு கை தோளிலிருக்கிறது. நடந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும் அவஸ்தையில் ஆலிங்கநம் செய்யத் தோளிலில்லாத மற்றொரு கை மட்டும், அந்தக் கட்டில் அகப்படுகிறது. அந்தக் கையில் மட்டும் அந்தக் கட்டினால் மயிர்க் கூச்சு அதிகமாய் ஏற்படுகிறது. ரதியினால் ஆலிங்கநம் பண்ணப்பட்டு, ஒரு கை விசேஷமாய்ச் சிலிர்த்து, அதனால் உபலக்ஷிதமான ஶ்ரீயையுடைய ஶ்ரீமாந் என்று அந்வயம். 'புஜேந' என்பதற்கு ஏகவசநத்திலேயே தாத்பர்யம். ஒரு கை மட்டும் தான் என்பது அர்த்தம். இதை, 'புலகிதைகபுஜ:' என்று ஏக பதத்தினால் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகிறார் ஸ்வாமி. மந்மதனுக்குத்தான் 'புலகிதேந புஜேந', என்பதை அந்வயிக்க வேண்டுமென்று அதனால் நோக்கு. ஒரு கை உயர்ந்து கையில் தோளிலிருக்கிறதென்று சொன்னாலும் சொல்லலாம். அல்லது ஒரு கையில் வில் இருப்பதனால் அந்தக் கை ஆலிங்கநத்திற்குள் அகப்படவில்லையென்று சொன்னாலும் சொல்லலாம். 'புஷ்பாயுதன்' என்பதற்கு அர்த்தம். 'சண்டைக்குத் தயாராக யுத்த வேஷத்துடன் ஆயுதங்களோடு போய்க்கொண்டிருக்கும் நாதனை எப்படி

உடம்போடு உடம்பு சேர ஆலிங்கநம் செய்வது?' என்று ஆக்ஷேபித்தால் இந்த யுத்த வீரனுடைய ஆயுதங்களெல்லாம் புஷ்பங்களாதலால் நாயகன் புஷ்பங்களைத் தரித்திருப்பது ஆலிங்கநத்துக்கு ஸாதகமேயொழியப் பாதகமல்லவென்றும் தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இப்படி அர்த்தம் கொள்ளும் பொழுது, ஒரு கை தோளில் இருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். வேடிக்கையாயும் உல்லாஸமாயும் ரதியானவள் நடுவில் ஆசையுடன் கட்டிக்கொண்டே நடந்து போகிறாள். ஒரு கை தோளில் இருப்பதாலும், ஒரு கையில் வில் இருப்பதாலும், தோளில் இருக்கும் கைமட்டும் தோளின் ஸ்பர்சத்தால் ஸிலிர்த்திருக்கிறதென்றும் சொல்லலாம். 'ரதியிணாலே' என்கிற மூன்றாம் வேற்றுமையால் 'கட்டிக்கொள்வது ரதி' என்று விளக்கப்படுகிறது. ஈச்வரனுடைய ஆண்மை பாதியாய் விட்டது; பாதி பாகம் பெண்ணாய் விட்டது. 'வீளாஷம்' என்கிற வார்த்தையில் ச்லேஷையின் அழகு நோக்கத் தக்கது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் ஸ்ரீகண்டாசார்யரும்.

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தோட்டாலம் வேணுகோபாலாசார்யர்.]

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் நியமநத்தை முன்னிட்டு, ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்ரீகண்ட சிவாசார்யர் இவர்களுடைய காலக்ருத தாரதம்யம் இங்கு விசாரிக்கப்படுகின்றது.

இவ்விஷயம் ஏற்கெனவே 'ஓரியண்டல் ரிஸெர்ச்' பத்ரிகையிலும், 'ஜிஜ்ஞாஸா' பத்ரிகையிலும் சர்ச்சிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவைகளில் முதல் பத்ரிகை, ராமாநுஜாசார்யர் ப்ராசீநரென்றும், அவருடைய க்ரந்தத்தை அநுகரித்தே ஸ்ரீகண்ட சிவாசார்யரால் சைவ பாஷ்யம் எழுதப் பட்டதென்றும், ஸ்ரீகண்ட பாஷ்யத்தில் ஸூத்ரார்த்தத்தை எழுதும் போது பரஸ்பரம் அபிப்ராய பேதம் இருக்கக் கூடிய இடங்களைத் தவிர மற்றை இடங்களில் பெரும்பாலும் ராமாநுஜாசார்யருடைய வேதாந்த ஸார பங்க்தியையே ஸ்ரீகண்டர் சகார துகாரங்களும் விடாமல் உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்றும், இவ்விஷயம் அந்தப் பாஷ்ய வ்யாக்

யாதாவான அப்பய்ய தீக்ஷிதருடைய வாக்யங்களாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறதென்றும், சைவ பாஷ்யத்தில் விசிஷ்டாத்வைதம் விசிஷ்ட சிவாத்வைதம் என்கிற பத ப்ரயோகமும் ஸ்ரீ கண்டர் ராமாநுஜரை விட நவீந ரென்பதை வெளியிடுகின்ற தென்றும், மத்யஸ்தர்களான சுத்தாத்வைத மார்த்தாண்ட காரரும் அணு பாஷ்ய வ்யாக்யாநகாரரும் ஸ்பஷ்டமாக ராமாநுஜ க்ரந்தத்தை அநுஸரித்தே சைவ பாஷ்யம் ஏற்பட்டதென்று கூறியுள்ளார்க ளென்றும், அப்பய்ய தீக்ஷிதர்வரையிலிருக்கும் ப்ராசீநர்களில் ஒருவரேனும் ஸ்ரீகண்டரைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் ப்ரஸ்தாவிக்காததனுல் இவர் ராமாநுஜரை விட ப்ராசீநராயிருக்க முடியாதென்றும் கூறுகின்றது. இரண்டாவது பத்ரிகையோ, முதல் பத்ரிகையில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை முற்றிலும் கண்டித்து, அப்பய்ய தீக்ஷிதருடைய அபிப்ராயத்தை அநுஸரித்து, ராமாநுஜரே நவீநரென்பதை உபபாதிக்கத் தொடங்கி ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய வாக்யங்களில் சிலவற்றையும், ராமாநுஜருடைய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்திகளில் சிலவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு, இவைகளை ஆலோசிக்குங்கால் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்திகள் ஸ்ரீகண்ட பாஷ்ய பங்க்திகளின் பேரிலேயே ப்ரவ்ருத்தமா யிருக்கவேண்டுமென்று சில யுக்திகளால் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு, ராமாநுஜரே நவீநரென்பதை ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறது.

ஆனல் மத்யஸ்த த்ருஷ்டியில் பார்க்கும் நமக்கு, ராமாநுஜரே ப்ராசீநரா யிருக்கவேண்டுமென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. யத்யபி, இவ்விரு ஆசார்யர்களின் காலம் நமக்கு மிகவும் வ்யவஹிதமானதாலும், அப்பய்ய தீக்ஷிதர்முதலியவர்களுக்கு நம்மைவிட ஸந்நிஹிதமானதாலும், ப்ராக்ருத விஷயத்தில் நம்முடைய நிர்த்தாரணத்தைக் காட்டிலும் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் முதலியவர்களின் வாக்யத்திற்கு ஒரு விசேஷ கௌரவம் கொடுக்கவேண்டியது அவச்யமேயாயினும், அப்பய்ய தீக்ஷிதரைவிட ப்ராக்ருத விஷயத்தில் மத்யஸ்தர்களெனக் கூடிய மற்றும் சில ஆசார்யர்கள் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைப் பார்த்தே சைவ பாஷ்யம் எழுதப்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்வதால், விஷயம் விவாதாஸ்பதமான பொழுது கிடைக்கக் கூடிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு நன்கு ஆராயுங்கால், அந்யதா நிர்த்தாரணம் ஏற்பட்டதே யாகில், அதற்கு மாறாகச் சொல்லுமவர்களின் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யாந்தரத்தைக் கல்பித்தோ அல்லது வேறெ எவ்விதமாகவோ அந்யதாஸித்த ப்ரமாண விரோதமில்லாமல் நயநம் செய்யவேண்டியது அவச்யமாகும்.

ஸ்ரீ கண்டர் நவீந ரென்பதற்கு அந்தரங்க ஹேதுக்களாவன:—ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (தெலுங்கு புஸ்தகம் 267-ம் பக்கம் பார்க்க)

நாராயணனே பர ப்ரஹ்ம மென்பதை ஸ்தாபித்துத் தஹர வித்யையிலும் நாராயணனே உபாஸ்ய னென்பதை

“𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌬𑍀𑌜𑌭𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌦𑌹𑌰𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 𑌲𑍀𑌨𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌪𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌲𑍀𑌨𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌃 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑌕𑌜𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌯𑌃 𑌸 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ।”

என்கிற அளவால் ‘வேதத்தின் அடியிலும் நுணியிலும் சொல்லப்படும் ப்ரணவத்தில் வேதம் லீநம்; அப்ப்ரணவம் அதற்கு ப்ரக்ருதியான அகாரத்தில் லீநம்; அவ்வகாரத்துக்கு எவன் பொருளோ அவனே மஹேச்வரன்’ என்று ஸமஸ்தமான வாசக சப்தங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான அகாரத்தின் பொருள், ஸமஸ்தமான வாச்ய பதார்த்தங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான நாராயணன் மஹேச்வரன் என்று சொல்லி, அதே நாராயணனுக்கு (271-ல்) “𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌪𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂’ என்று கேவல பரதத்வ ப்ரதிபாதநத்திற்கெனவே ஏற்பட்ட நாராயணநுவாகத்தாலும் இவ்வர்த்தம் த்ருடீக்ருதமாகின்றதென்று ஸாதித்திருக்கிறார். இங்கு, ‘𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑍌’ என்கிற வாக்யம் ப்ரகரணாந்தர பர்யாலோசநத்தால் நாராயண பரமாகிறதென்கிறதைத் தவிர்த்து, பூர்வாபர பர்யாலோசநத்தாலும் நாராயண பரமாகிறதென்று ஸாதிப்பதற்காகவே ‘𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚’ என்று ஆரம்பித்த முதல் க்ரந்தம் ஏற்பட்டதாகும். இவ்வர்த்தம் இதன் வ்யாக்யாநமான தாத்பர்ய தீபிகையின் அவதாரிகையில் ‘𑌤𑌤𑍍 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍁𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃; 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌲𑍋𑌚𑌨𑌯𑌾 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 — 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿’ என்பதால் ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி, பூர்வாபர பர்யாலோசநத்தால் '[illegible]' என்பது நாராயண பரமாகிற தென்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஸாதித்ததை, ஸ்ரீகண்டர் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் ச்ருதமான ஈச ருத்ர மஹேச்வராதி பதங்களாலும், 'விரூபாக்ஷ' பதத்தாலும் சிவபரமாகவே ஆகின்றபடியால், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் சொன்ன பூர்வோத்தர பராமர்சம் அழகல்லவென நினைத்து, சாரீராதிகரண மெனப்படும் அநுபபத்யதிகரணத்தில் (1—2—29) பின்வருமாறு கண்டித்திருக்கிறார்.—

"[illegible]"

இங்கு '[illegible]' என்பதால் மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்தியின் ஆரம்பத்திலிருக்கும் '[illegible]' என்கிற பாகம் ப்ரத்யபிஜ்ஞாதமாகிறது. இங்கு ப்ரயுக்தங்களான ஈச ருத்ர மஹேச்வராதி சப்தங்கள் நாராயண பரத்வ கண்டநார்த்தமே ப்ரவ்ருத்தமாகும். இவ்விஷயம் அப்பய்ய தீக்ஷிதரால் '[illegible]

न नारायणविषयतयाऽप्यवगम्यते । संशयोपक्रमत्वादिभिः तस्य शिवविषयत्वेन व्यवस्थितत्वात्" என்று நன்கு விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு 'अत्र वदन्ति' என்று ஆரம்பித்த ஸ்ரீ கண்ட வாக்யம் உதாஹ்ருத வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்தியை உத்தேசித்தே என்பது சிவார்க்கமணி தீபிகையில்,

"ननु चैवं सति दहरविद्यायाः परं ब्रह्म उपास्यमिति निर्णयोऽनुपपन्नः । नारायणस्यैव तत्रोपास्यत्वात्' इत्यत्र 'यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः' इति मन्त्रस्यायमर्थः । 'प्रणवाद्या हि ते वेदाः प्रणवे पर्यवस्थिताः' इति स्मृतेर्वेदानाम् उत्पत्तिस्थानतया तदाद्यन्तयोः प्रतिष्ठितः स्वरः ओंकारः । तस्य प्रकृतिरकारः 'अकारो वै सर्वा वाक्' इत्यकारस्य सर्ववाक्प्रकृतित्वश्रवणात् तस्मिन् स्वप्रकृतावकारे लीनस्य अकारात्मतां प्राप्तस्य ओंकारस्य यः परो वाच्यः ; ईश्वरः तत्त्व इत्यादौ परत्वेन प्रतिपन्नः । स महेश्वरः । इत्थं सर्वशब्दजातप्रकृतितया निखिलवाचकोत्कृष्टाकारवाच्यस्य निखिलवाच्योत्कृष्टत्वेन यानुक्त इत्यतीतसम्बन्ध्याकारवाच्यस्य सर्वेश्वरत्वप्रतिपादकोऽयं मन्त्रः नारायणपर एव कथमुपपद्यते । अत एवादौ सहस्रशीर्षं देवमित्यारभ्य नारायणस्यैव प्रतिपन्नत्वं प्रतीयते । तस्मादत्र परब्रह्मणो नारायणस्योपास्यत्वनिर्णयो न युक्त इत्याशङ्कां अपि न्याय उपक्रमाधिकृतया निर्णयस्य युक्तत्वमवधारयितुं उपक्रमते—अत्र वदन्ति ।"

என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பங்க்தியை உதாஹரித்து 'इत्याशङ्कां अपि न्याय' இவ்வாசங்கையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார் என்பதால் வ்யக்தமாகிறது. இதனால் ராமாநுஜரால் சொல்லப்பட்ட ஆசங்கை ஸ்ரீ கண்டருடைய மனத்தில் விபரீவ்ருத்தமாக இருந்தே அதற்கு ஸமாதானம் சொல்ல ஆரம்பித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டம். இதனால் இவ்வவதாரிகையில் சொல்லப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் கேவலம் அப்பய்ய தீக்ஷிதருடையதேயோ என்னச் சிறிதும் இடமில்லை என்றதாயிற்று. அப்படியாகில் 'आशङ्कां अपि न्यायोपक्रमते' என்பது பொருந்துமோ?

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:

ப்ராஹ்மணர்களின் தத்கால ஸ்திதி.

(ஸ்ரீ. உப. வித்வாந். தட்டை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.)

ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியினால் இயற்றப்பட்டிருக்கிற புராணரத்நமென்று வழங்கப்பட்டு வரும் விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறாவது அம்சம் முதல் அத்யாயத்தில் கலியின் ப்ரபாவத்தை ஸவிஸ்தாரமாக மஹர்ஷி வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண த்வைபாயந மஹர்ஷியும் ஸாத்விக புராணங்களுக்குள் அக்ரகண்யமாக விளங்குகிற ஸ்ரீ பாகவதம் பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் இந்த யுகத்தைப்பற்றி நன்கு விவரித்துக் கூறியிருக்கிறார். ஸ்ரீபாகவதத்தை விடச் சில விஷயங்கள் விஷ்ணு புராணத்தில் அதிகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தத்காலம் எங்கும் தர்மங்கள் வரவரக் குன்றி வருவதுடன், அதர்மங்கள் சுக்ல பக்ஷத்துச் சந்த்ர கலைகள் போல் வ்ருத்தி அடைந்து வரும் காட்சி எல்லோர் உள்ளத்தையும் வியக்கச் செய்கின்றது. இது, நாள்தோறும் எல்லோராலும் ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்கப்பட்டு வருவதால், இதைப்பற்றி இங்கே விவரித்துச் சொல்வது அவ்வளவு ஆவச்யகமாக இராது. இந்தக் கலி மஹா புருஷன் பகவதாஜ்ஞா ரூபமான ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மங்கள் அனைத்தையும் நாம மாத்ர சேஷமாகச் செய்து, லோபமென்கிற செங்கோலைக் கையில் தாங்கி, அநீதி என்கிற மந்த்ரியுடன் சேர்ந்து ஏகாதிபத்யம் புரிந்துவரும் இத்தருணத்தில், வேதங்கள் நிர்வேதத்தை அடைந்தன; ஸ்ம்ருதிகளெல்லாம் ஸாதுக்களின் ஸ்ம்ருதிகளிலேயே ஒடுங்கி விட்டன; புண்ய புருஷர்களின் சரித்ரங்களான ராமாயணம் முதலிய இதிஹாஸங்களெல்லாம் பரிஹாஸத்துக்கு ஆட்பட்டன; தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்கு மர்மஸ்தானத்தில் வ்ரணமுண்டாய் வேதனையை அநுபவிக்கின்றன; ஸாதுக்களடங்கலும் ஒடுங்கி விட்டார்கள்; ஸூர்யாஸ்தமய மானவுடன் இருள் வந்து அடர்வது போல், எங்கும் துஷ்டர்கள் நிரங்குசமாக ஸஞ்சாரம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். உலகத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டி தொடங்கி இதுகாறும் தொடர்ச்சியாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதும், இம்மையிலும் மறுமையிலும் சாச்வதமான ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஆதிகாரணமாகவுமிருந்து வந்ததுமான வைதிக தர்மங்கள், ஆசாரங்கள், வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தைகள், குலதர்மங்கள் ஆகிய இவையெல்லாம் முற்றிலும் அழிந்துகொண்டே வருகின்றன. இப்படியே நிகழ்ந்து வருகிற யுக ஸ்வபாவத்தைக் கண்ணுற்றால்,

135

கொஞ்ச காலத்துக்குள் தர்ம சப்தமே ஒளிந்துவிடும் போலிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மஹா ஆபத் காலத்தில் தர்மங்களுக்கும் ஆசாரங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் மந்த்ரங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜகத் க்ஷேம கரங்களான எல்லா நற்செய்கைகளுக்கும் நிதிகளாகப் பரம புருஷனால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் ஜீவிப்பது மிக்க கஷ்டமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. ப்ராஹ்மணர்களோ எக்காலத்திலும் ஸ்வப நலம் பாராட்டாதவர்கள். பரோபகாரார்த்தமாகவே ஈச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். ஸத்வ குணம் மேலிட்டவர்கள். 'ஶமோ தமஸ்தப: ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச। ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம்॥' என்கிற பகவத் கீதா வசநத்தின்படி பாஹ்யேந்த்ரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்குதல், க்ருச்ரம் சாந்த்ராயணம் ப்ராஜாபத்யம் முதலிய வ்ரதாநுஷ்டாநங்களால் கர்யக்லேசம் செய்தல், சாஸ்த்ரீயங்களான கர்மாக்களில் யோக்யதை, பொறுமை, அந்த: கரணத்ரூபமான பாஹ்ய சேஷ்டை, பரதத்வ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம், பரதத்வத்தை அடைந்திருக்கிறதும் அதற்கே உரித்தாயுமிருக்கிற விசேஷங்களை நன்கு அறிதல், வைதிகார்த்தங்கள் முழுவதும் ஸத்யமென்கிற த்ருடமான நிச்சயம், இவை அனைத்தும் ப்ராஹ்மண ஜாதிக்கு ஸ்வபாவ ஸித்தமான கர்மாக்களாக இருக்கின்றன. தவிரவும், 'ப்ராஹ்மணஸ்ய ஶரீரோயம் நாவபோகாய கல்பதே। இஹ க்லேஶாய மஹதே ப்ரேத்யாநந்தஸுகாய ச॥' என்கிற வசநத்தின்படி ப்ராஹ்மணனுடைய சரீரமானது இவ்வுலகத்தில் ஸுகாநுபவத்துக்கு ஏற்பட்டதல்ல; ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மாநுஷ்டாநங்களாலும் வ்ரதாநுஷ்டாநங்களாலும், தபஸ்ஸினாலும், யாகாதி வைதிக கர்மாசரணங்களாலும், உபவாஸாதிகளாலும் க்லேசத்திற்கே ஜனித்திருக்கிறது. இவ்வுலகில் மிக்க க்லேசத்துடன் செய்யப்படுகிற கர்மாக்களின் பயனாக மறுமையில் ப்ராஹ்மணர்கள் ஸ்வர்க்கம் முதலிய போக ஸ்தாநங்களையும் உபாஸனை முதலியவற்றின் பயனாக ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் புநராவ்ருத்தி இல்லாத மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய ஸுகத்தையும் அடைகிறார்கள். இவர்களுக்கு யாகம் செய்தல், வேதாத்யயநம், தாநம், இம் மூன்று கர்மாக்களும் ச்ரேயஸ் ஸாதநங்களாக சாஸ்த்ரங்கள் பகர்கின்றன. யாகம் செய்வித்தல், வேதத்தைப் பிறருக்கு உபதேசித்தல், அசிஷித்தமான த்ரவ்யத்தை ப்ரதிக்ரஹித்தல், இம் மூன்றும் வ்ருத்திக்காக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. மேலும் தினந்தோறும் இவர்களுக்கு அவர்ஜநீயங்களான ஆறு கர்மாக்கள் உண்டு. அவைகளாவன:—'ஸந்த்யா ஸ்நாநம் ஜபோ ஹோமோ தேவதாநாஞ்ச பூஜநம்। ஆதித்யம் வைஶ்வதேவஞ்ச ஷட்கர்மாணி திநே திநே॥' ஸந்த்யாவந்தநத்துக்கு அங்கமாக, பஞ்சபஞ்சோஷ: காலஸ்நாநம், காயத்ரீ முதலிய மந்த்ரங்களின் ஜபம், ஔபாஸநம் அல்லது அக்நிஹோத்ரம், தேவதாராத

136

நம், வைச்வதேவம், அதிதி ஸத்காரம் ஆகிய இவைகளே. இவ்விதம் ச்ருதி களாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற நித்ய நைமித்திக காம்ய கர்மாக்களை விஹித காலங்களில் பல ஸங்க கர்த்ருத்வ த்யாகத்தை முன் னிட்டுப் பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்தால் ப்ராஹ்மணன் நிச்ரே யஸ ஸாதகத்தைப் பெறுகிறான். காம்ய கர்மாக்களையுங்கூடக் காமநா பலனை விட்டுப் பகவதாராதந புத்தியால் நித்ய நைமித்திகங்களுடன் சேர்த்து அநுஷ்டித்தால், அவைகளும் பரம நிச்ரேயஸ ஸாதநங்களென்று சாஸ்த்ரங் கள் கோஷிக்கின்றன. எந்தக் கர்மாக்களைச் செய்தாலும் அவைகளில் ஸத்ய புத்தியும் ச்ரத்தையும் இவர்களால் பாராட்டத்தக்கன. இவ்வண்ணம் கர்மடர்களாகவும் ஜ்ஞாநிகளாகவும் தர்ம ப்ரவசந பரர்களாகவு மிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களிடம் தேவதா புத்தியைப் பாராட்டித் தார்மிக ராஜாக்கள் முற்காலத்தில் மாந்யங்களையும் ச்ரோத்ரியங்களையும் விட்டு வரி வாங் காமல் இவர்களை ஆதரித்து வந்தார்கள். வித்வதபிமாநிகளாகவும் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த தர்மபரிபாலந துரந்தரர்களாகவுமிருந்து வந்த விக்ரமன் போஜன் முதலிய ராஜர்ஷிகள் இந்த ப்ராஹ்மணர்களை நன்கு பாது காத்து வந்தார்களென்றும், அதனால் இவர்கள் கவலை யற்றவர்களாக இருந்துகொண்டு வர்ணாச்ரம தர்மங்களை வழுவாமல் அநுஷ்டித்து வந்ததுடன், வேதாத்யயநம், அத்யாத்ம சாஸ்த்ர விசாரம், தர்ம ப்ரவசநம், ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர சர்ச்சை இவைகளை ஒழிவற்றுச் செய்து கொண்டு, குலபதிகள் போலிருந்து, சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாக வித்யை களை உத்தரோத்தரம் தழைக்கச்செய்து பரமஸாத்விகர்களாக இருந்துவந்தார் கள். இக்கொடிய கலிகாலத்திலோ வென்றால், ப்ராஹ்மணன் என்கிற பெய ரைச் சொன்னவுடனே காரணமின்றி மற்றவர்களுக்கு மனக்கொதிப்பு உண்டாகிறது. நிரூபித்துப் பார்க்குமிடத்து, இதற்குக் காரணம் இன்ன தென்று புலப்படவே இல்லை. 'ம்ருகமீநஸஜ்ஜநாநாம் த்ருணஜல ஸந்தோஷ விஹிதவ்ருத்தீநாம் । லுப்தகதீவரபிசுநா நிஷ்காரணவைரிணோ ஜகதி' என்கிற அபியுக்த வசந ப்ரகாரம் நிஷ்காரண வைரம் ஒன்றே காரண மாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸமயத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கள் கௌரவத்தைச் சக்தியுள்ளவரையில் பாதுகாத்துக்கொண்டு ஒதுங்கி வஸிப்பது தான் நலம். அதாவது: ஆபத்தர்மத்தை ஆச்ரயித்து ஜீவிப்பது தான் இக்காலத்துக்குத் தக்கதாக ஆகும்.

மநு ஸ்ம்ருதியிலேயே ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தம் வ்ருத்திக்கு ஹாநி ஏற்பட்டு விட்டால் ராஜநீதியையும் சாஸ்த்ர வித்யையும் கற்று அடுத்த க்ஷத்ரிய ஜாதிக்கு உரித்தான தர்மாதர்ம நிர்ணயாதிகாரம் ப்ரஜாபாலநம் முதலிய கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்துப் பொருளைத்

137
R011-120
1259
2486

தேடலாம். அதற்கும் குறைவு நேர்ந்துவிட்டால் வைச்ய வ்ருத்தியாகிய வாணிஜ்யம் க்ருஷி கோ ரக்ஷணம், இவைகளைச் செய்யலாமென்று அப்யநுஜ்ஞை இருக்கிறது. வாணிஜ்யம் செய்வதிலும் ரஸவிக்ரயம் (அதாவது: நெய் பால் தயிர் எண்ணெய் தேன் லவணம் இவைகளையும், அரிசியையும் அன்னத்தையும் எள்ளையும் விற்பது) செய்யாமல் மற்ற வஸ்துக்களை க்ரய விக்ரயம் செய்யலாமென்றும், ச்வவ்ருத்தி என்று சொல்லப்படுகிற ஸேவாவ்ருத்தியைக் கொள்ளவே கூடாதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே மநுஸ்ம்ருதியில் 'ருதாம்ருதாப்யாம் ஜீவேத்து ம்ருதேந ப்ரம்ருதேநவா:।ஸத்யாந்ருதாப்யாமபிவா ந ஶ்வவ்ருத்த்யா கதாசந।' என்று ப்ராஹ்மணர்களுடைய ஆபத்தர்மம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப்பொருள்:- 'ருதம்' என்றால் உஞ்ச வ்ருத்திக்கும் சில வ்ருத்திக்கும் பெயர்; கீழே கழனிகளிலும் வழிகளிலும் களங்களிலும் வீழ்ந்து சிதறிக் கிடக்கின்ற நெல் முதலிய தாந்யங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்து ஜீவிப்பது உஞ்ச வ்ருத்தியாகும்; கதிர் துண்டித்துக் கழனிகளிலும் வழிகளிலும் வீழ்ந்திருந்தால், அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து ஒன்று சேர்த்து, அந்தத் தாந்யங்களைக்கொண்டு ஜீவிப்பது சில வ்ருத்தி; இந்த இரண்டு வ்ருத்திகளும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உத்தம வ்ருத்திகள். அடுத்தது அம்ருதம். அதாவது அயாசித வ்ருத்தி. ஒருவரையும் நாடி ஒன்றையும் வேண்டாமல் தற்செயலாக ஸாதுக்களிடமிருந்து ஸத்த்ரவ்யம் கிடைக்குமேயாகில் அதை ப்ரதிக்ரஹித்து ஜீவிப்பது. அதற்கும் உபரோதம் நேரிடுந் தருணத்தில் ம்ருத வ்ருத்தியானது ஆச்ரயிக்கத்தக்கது. அதாவது, பிறரை நாடி யாசித்து ஜீவித்தல். இதற்கும் ஸௌகர்ய மில்லாமல் போகும் பக்ஷத்தில் ப்ரம்ருத ஜீவநம் ஆச்ரயிக்கத்தக்கது; அதாவது க்ருஷி ஜீவநம். இந்த வ்ருத்தியும் துர்லபமாகப் போகுமேயாகில் ஸத்யாந்ருத ஜீவநம் நாடத் தக்கது. அதாவது வாணிஜ்யம். இந்த வ்ருத்திதான் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஆபத் வ்ருத்தி. ச்வ வ்ருத்தி என்கிற (நாய் போல் பிறருக்கு அடிமைப்படும்) தொழில் ஒருக்காலும் ஆச்ரயிக்கத் தக்கதன்று. யுக ஸ்வபாவத்தால் ஏற்படும் தோஷங்களுக்குப் பரிஹாரம் கிடையாது. இந்த யுகத்தில் இவ்வாறாக அதர்ம வ்ருத்தி உண்டாகும் என்று தீர்க்க தர்சிகளான மஹர்ஷிகள் ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டியினாலறிந்து, 'ஸர்வே யுகா: க்ருதே ஜாதா: ஸர்வே நஷ்டா: கலௌ யுகே।' என்று மஹாபாரதத்தில் முன்னமே பகர்ந்திருக்கின்றனர்.

(தொடரும்.)

138

ஸ்ரீ:

॥ [illegible] ॥

ஸ்ரீ. உப. வே. ப்ரஹ்மசாரி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, மதுராந்தகம்.

(ஸ்ரீ. உப. கருடபுரம் தி. இ. திருமலாசார்யர், மதுராந்தகம்)

———:[:o:]:———

[த்வயம் விளங்கிய திருப்பதி என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸ்ரீ மதுராந்தகம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு ஸர்வ வித கைங்கர்யங்களையும் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டிருந்தவரும், பகவத் பாகவத கைங்கர்யத்தையே ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாக உடைத்தானவருமான புதுச்சேரி ஸ்ரீ.உப.வே. ப்ரஹ்மசாரி ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, பரம பதமடைந்த விஷயத்தைப் பற்றி மித ப்ரஜ்ஞனான அடியேனுடைய மதிக்குப் புலப்பட்டவரை சில ச்லோகங்களை அவருடைய வியோகத்தால் ஜநித்துள்ள துக்கத்தின் பரீவாஹ ரூபமாக எழுதத் துணிகின்றேன்.]

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ 1.

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ 2.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 3.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 4.

139

[illegible] ।
[illegible] ॥ 5

[illegible] ।
[illegible] ॥ 6.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 7.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 8.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 9.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 10.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 11.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 12.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 13.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 14.

[illegible] ।
[illegible] ॥ 15

ஸ்ரீ:

" முழுமுதற்றலைவன் முகுந்தனே."

(ஆரியூர். ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ. ஆ. வ. பத்மநாப ராமாநுஜ தாஸன்)

" ஒன்றுந் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான்
குன்றம்போல் மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள்
நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே ".

[திருவாய்மொழி 4—10—1]

பிரளய காலத்திலே ஏனைய அனைத்தும் அழிந்துபட, எல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றில் அடக்கித் தான்மட்டும் விளங்கும் தெய்வம் ஒன்று உண்டாயின், அத்தெய்வம் திருமகளார் தனிக்கேள்வனாய நாராயணனே. அவ்விறைவன் திருவயிற்றில் அடங்கிக் கிடந்தவையே ஏனைய எவையும். ஆதலால், மனிதப்பிறவி வாய்க்கப்பெற்றோர் எவரும் நாராயணனை வழிபடுவதே கடனன்றோ ?

" மைந்நின்ற கருங்கடல்வாய் உலகின்றி வானவரும் யாமுமெல்லாம்
நெய்ந்நின்ற சக்கரத்தன் திருவயிற்றில் நெடுங்காலம் கிடந்ததோரீர்!
எந்நன்றி செய்தாரா ஏதிலோர் தெய்வத்தை ஏத்துகின்றீர்?
செய்ந்நன்றி குன்றேன்மின்! தொண்டர்காள்! அண்டனையே ஏத்தீர்களே"

[பெரிய திருமொழி 11—6—1]

என்றன்றோ பரகாலரது உபதேசம் இருப்பது! எவ்வுயிரையும் திருவுள்ளமுவந்து திருவயிற்றில் தாங்கியருளி, அனைத்துயிர்கட்கும் அன்னையை ஒத்த முகுந்தனது திருவருளை உடையோர்க்கு அரிதாவது எது? அத்திருவருள் பெற்ற பராங்குசர்,

'நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்
தளிரொளி யிமையவர் தலைவனும் முதலா
யாவகை யுலகமும் யாவரு மகப்பட
நிலம் நீர் தீ கால் சுடரிரு விசும்பும்
மலர் சுடர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க
ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும்
அகப்படக் கரந்தோர் ஆலிலைச் சேர்ந்த எம்
பெருமா மாயனை யல்லது
ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே!'

[திருவாசிரியம்—7]

என்று வீறு கூறும் கம்பீரத்தை என்னென்பது ?

மேலும், 'ஒவ்வொரு மனிதரின் இருதயத்திலும் இறைவன் உறைகின்றான்' என்பதை ஆஸ்திகோத்தமர்கள் அனைவரும் அங்கீகரிப்பர். அவ்வாறு இறைவன் உறையும் இருதயத்தை இரு கூறுபடுத்திப் பார்த்தால், ஒவ்வொன்றும் வடிவத்தில் ஆலிலையையே ஒத்திருக்கும். அவ்வாலிலையிற் பள்ளிகொண்டருள்வது முழு முதற்றலைவனாய முகுந்தனே யன்றி வேறெத் தெய்வம்?

"நும்மின் கவிகொண்டு நும்நும் இட்டா தெய்வம் ஏத்தினால்
செம்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே"—என்றும்,

[திருவாய்மொழி 3—9—6]

"ஓதுவார் ஓத்தெல்லாம் எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்
சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால், பிறிதில்லை"—என்றும்

[திருவாய்மொழி—3—1—6]

ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, மெய்யன்புகொண்டு எந்நாட்டில் எவரெவர் எவ்வெப் பெயரால் இறைவனை வழிபட்டாலும், அவ்வழிபாடு காத்தற்றொழிலுக்குரிய திருமாலையே சேருமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

'மனிதராய்ப் பிறந்த எவராலும் வழிபடத்தக்க முழுமுதற்றலைவனாய முகுந்தனே ப்ரஹ்ம ருத்ராதியர்க்கும் இறைவன்' என்பது, அஸாதாரணத் திருநாமமாய் அப்பகவானுக்குள்ள 'கேஶவ:' என்ற திருநாமத்தைச் சற்று விசாரித்தாலேயே விளங்கிவிடும். 'க + அ + ஈஶ + வ:' என்று பிரித்தால், பிரமனையும் உருத்திரனையும் காத்தருள்பவன் என்பது இனிது பொருள்படும். இத்தகைய நாமம் வேறு எத்தெய்வத்திற்கேனும் உண்டோ? பொதுத்தன்மையைக் குறிப்பிடும் 'புருஷர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டன்' என்று பொருள்படும் 'புருஷோத்தம:' என்ற திருநாமம் நாராயணன் ஒருவனுக்கே உரியதாக அமைந்திருப்பது, எதைக் காட்டுகிறது? 'முழுமுதற்றலைவன் முகுந்தனே' என்பதையன்றோ காட்டுகின்றது!

எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது, பகவத் லக்ஷணங்களுள் அதி முக்யமான தர்மம். அப்பொருளைத் தரும், 'விஷ்ணு' என்ற பதம் முகுந்தனைத் தவிர, வேறு எவர்க்கு உண்டு? சிற்றெறும்பு முதல் செந்தாமரையோனாய ப்ரஹ்மா வரை உள்ள ஒவ்வொருவரிலும் 'உடல் மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்' திருப்பதனாலேயே யன்றோ; அவ்வப்போது அவ்வுயிர்களைச் சீர்திருத்தி, அறத்தைக் காத்து மறத்தைப் போக்கத் தனது கருணை மிகுதியால் தனது எண்ணுதற்கரிய உயர்வையும் பொருட்படுத்தாது திருமாமகள் கணவன் 'உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறக்க' வேண்டி வந்தது!

"𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

என்று அருளிச் செய்ய வேண்டிவந்தது, எவ்வுயிர்க்கும் முழுமுதற்றலைவனாக இருப்பதனாலேயே அன்றோ! “போரானைப் பொய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி—நீரார் மலர்க்கமலம் கொண்டோர் நெடுங்கையால்” ஆதிமூலமே! என அழைத்த காலத்திலே, அமரர்கள் அனைவரும் ‘யாம் மூலப்பொருளல்லோம், யாம் மூலப் பொருளல்லோம்’ என்று பேசாதிருப்ப, விரைந்து சென்று அதன் துயரைக் களைந்தருளியவன் முகுந்தனே யன்றோ!

அத்வைதமத ஸ்தாபகரான ஆதிசங்கராசார்யருங்கூட நாராயணனது திவ்ய கல்யாணகுணங்களில் ஆழங்காற்பட்டு,

‘ ஹஜ மொவிநூ ! ஹஜ மொவிநூ! ஹஜமொவிநூ ! உூஜமதெ !’

என்று உலகத்தாரை நோக்கி உபதேசிப்பாராயின், சைவசமயத்தவரான லீலாசுகர் கிருஷ்ணாவதார திவ்ய சேஷ்டிதங்களில் ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்து பேரின்பம் நுகர்ந்து ‘கூஜஷ்ண கூண-ஊாவுஜதழ’ என்ற ஸ்ரீஸூக்தியைச் செய்வாராயின், முழுமுதற்றலைவனாய முகுந்தனது அஸாதாரண கிருபையை எவ்வாறு வியப்பது? ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே யன்றி ஏனைய ஹிந்துக்களுங்கூட, ஒருபொருளை உயர்த்திச் சொல்லும்போது, ‘திரு’ என்ற அடைமொழியைச் சேர்த்துச் சொல்வது சாதாரணம். அத் ‘திரு’ எனும் சொல், முகுந்தனது அகலத்தில் அகலகில்லாது அமரும் ஸ்ரீதேவியையே சிறப்பாகக் குறிப்பதென்பதைச் செப்பவும் வேண்டுமோ ? பெரிய பிராட்டியாரான ஸ்ரீதேவியின் அநுக்ரஹம் பெறாத எதுவும், ‘திரு’ எனும் அடைமொழிக்குத் தகுதியுடைத்தாகுமோ ?

‘ஆண்டவன் அருள் வடிவினன்’ என்று எச்சமயத்தவரும் இயம்புகின்றார். அவ் வருளைத் தனது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தாலேயே வெளிப்படுத்தி நிற்கும் தலைவன், முகுந்தன் ஒருவனே யன்றோ! “கோளிழைத் தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும், கோளிழைத் தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான் பிறையும், கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்? ” [திருவாய்மொழி 7-7-8] என வியந்திடும்படியான முகச்சோதியும், “நீல நெடுங்கிரியும் மழை முகிலும் பௌவ நெடுநீரும் காயவும் நிகர்க்கும்” மனோஹரமான நிறமும் பெற்று, ‘ஆடவர் பெண்மையை அவாவு’ மாறு விளங்கும் முகுந்தனது அற்புதப் பேரழகைப்போல் வேறு எவர்க்கே உண்டு? அத்திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைத் தியானித்து உள்ளம் உருகி நிற்பதனாலேயே சேதநர் உஜ்ஜீவித்து விடுவரன்றோ!

ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம், எனப்படும் த்ரிகுணங்களுள் ச்ரேஷ்டமான ஸாத்விககுண கருணாநிதியாக வன்றோ, முகுந்தன் இருப்பது!

“ சிற்குணத்தர் தெரிவரு நன்னிலை
எற்குணத்தரிது ; எண்ணிய மூன்றனுள்

143

முற்குணத்தவரே முதலோர்: அவர்
நற்குணக்கடல் ஆடுதல் நின்றரோ! ''

என்று கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கூறுவதிலிருந்து, சுத்த ஸத்வமயனான முகுந்தனே முழுமுதற்றலைவனென்பதும், அப்பெருமானது திவ்ய கல்யாண வாரிதியில் நீராடுவதே சேதனரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் உபாயமென்பதும் இனிது தெளியக்கிடக்கின்றன. எவ்வளவு நற்குணங்களிருப்பினும், க்ஷமை யொன்று இன்றேல், அன்பர் அக்கடவுளை அணுக அஞ்சுவரன்றோ! தன்னையே சரணடைந்து, தன்னையே வழிபட்டு நிற்கும் தன்னடியார்க்கு மட்டுமன்றி, தன்னைப் பகைக்கின்றவர்களுக்குங் கூடத் தண்ணருள் புரியும் தனிப்பெருங் கருணையனன்றோ நமது முகுந்தன்! 'ஏசினுர் உய்ந்துபோனுர்' என்னும்படி, 'கேட்பார்; செவி சுடு கீழ்மை வசைவுகளே வையும்—சேட்பாற் பழம் பகைவன் சிசுபாலன்' முதலியோர்க்கும் நற்கதி யளித்தருளியதைப் பார்க்கும்போது, முகுந்தனின் க்ஷமாவிசேஷத்தை என்னென வியப்பது?

ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழில்களுள், இடையிலுள்ள அளிக்குந் தொழிலே அரிதும் பெரிதுமாகும். அவரவர் முன் வினைப்படி, ஆக்கலும் அழித்தலும் மானிடர்க்கு அமைக்கப்படுவதாயிருக்க, அளித்தலோ மானிடர் செய்வினை பற்றி அமைவதாகிறது. பகவந் முகோல்லாஸார்த்தமாக ஸத்கர்மங்களைச் செய்வோர் பகவதநுக்ரஹத்திற்கும், துஷ்கர்மங்களைச் செய்வோர் பகவந்நிக்ரஹத்திற்கும் பாத்ரராகின்றுர். மானிடன் இம்மண்ணுலகில் பிறந்தநாள் தொட்டு இறந்திடும் வரை—அவனது ஜீவகாலம் முழுவதும்—அவனைக் கைம்மாறு கருதாது காத்தருளும் முழுமுதற்றலைவனுய முகுந்தனிடம் அவன் எத்துணைப் பக்தி செலுத்துதல் வேண்டும்! எவ்வுயிருங் காக்கும் இறைவனுய முகுந்தனே முதல்வனென்பது,

" முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்—முதலாய
நல்லானருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது. '' [மு. திருவந்தாதி—15]

எனும் பொய்கைப்பிரான் பொன்மொழியால் இனிது விளங்கும். ஆதலால், மனிதராய்ப் பிறந்ததன் பயனை அடைய விரும்புவோர் அனைவரும், முழுமுதற்றலைவனும் தனிப்பெருங்கருணையாளனுமாகிய முகுந்தனை மெய்யன்போடு வழிபட்டு வருவது அத்தியாவசியமாகும்.

[இதிற் சில விலக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ. வே. தீ. ஸம்பாதகன்.]

ஸ்ரீ:

கார்யதர்சியின் விஜ்ஞாபநம்.

சென்ற ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபையின் அதிகாரிகள் இரண்டு விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு, அவைகளைப் பற்றிச் சர்ச்சா புரஸ்ஸரங்களான வ்யாஸங்களை எழுதி அனுப்ப வேண்டுமென்று பண்டிதர்களைத் தீபிகா த்வாரா ப்ரார்த்தித்திருந்தார்கள். அவ்விஷயங்களாவன—(1) ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீகண்டாசார்யர், இவர்களுடைய காலக்ருத பௌர்வாபர்ய நிர்ணயம், (2) ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய கவிதா விஷயமும் தத்வ விசார விஷயமுமான விமர்சம். இவைகளுள் முதல் விஷயத்தைப் பற்றி புத்தங்கோட்டகம் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியும் தோட்டாலம் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. வேணுகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும் வ்யாஸம் எழுதி அனுப்பி இருந்தார்கள். அவையிரண்டும் மஹா மஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் ஸ்ரீ. உப. தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டு ச்லாகார்ஹங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமியின் வ்யாஸம் தீபிகையின் சென்ற இரண்டு மூன்று ஸஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தது; இந்த ஸஞ்சிகையிலும் அடுத்த ஸஞ்சிகைகளிலும் ஸ்ரீ. உப. தோட்டாலம் ஸ்வாமியின் வ்யாஸம் வெளியிடப்படும். இரண்டாவது விஷயத்தைப் பற்றி, தட்டை வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட வ்யாஸம், ஸ்ரீ. உப. அன்பில் வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியால் ச்லாகிக்கப்பெற்று யதாக்ரமம் தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது. ஸபையின் அதிகாரிகளுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி வ்யாஸங்களை க்ருபை செய்த இந்த மூன்று ஸ்வாமிகள் விஷயத்திலும் ஸபையின் அதிகாரிகள் மிக்க க்ருதஜ்ஞதை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்பதை இது மூலமாக விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறேன். ஸ்ரீமாந் ராவ்ஸாகிப் டி. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸராகவாச்சார்ய ஸ்வாமியால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டுவரும் ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் ஸம்மாநம், ஸபையாரால் யத்கிஞ்சித் அதிகம் சேர்க்கப்பட்டு முதல் இரண்டு ஸ்வாமிகளுக்கும் ஸம்மாநமாக ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. மூன்றாவது ஸ்வாமிக்கு ஏற்கெனவே இந்த விஷயத்தில் தமது உத்ஸாஹத்தை ஆவிஷ்கரித்திருந்த ஸ்ரீமாந் கமலாபுரம் ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியால் யத் கிஞ்சித் ஸம்மாநம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸராகவாச்சார்ய ஸ்வாமிக்கும் கமலாபுரம் ராமஸ்வாமி ஐயங்காருக்கும் ஸபையாருடைய இது விஷயமான க்ருதஜ்ஞதையை விஜ்ஞாபநம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை. கார்யதர்சி.

145

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

யோऽந்த: ப்ரவிஶ்ய மம வாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்
ஸஞ்ஜீவயத்யகிலஶக்திதர: ஸ்வதாம்நா ।
அந்யாம்ஶ்ச ஹஸ்தசரணஶ்ரவணத்வகாதீந்
ப்ராணாந் நமோ பகவதே புருஷாய துப்யம் ॥

ஸம்பாதகீயம்.

“ மாயாம் ந ஸேவே பத்ரம் தே ந வ்ருதா தர்மமாசரே । ஶுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஶாஸ்த்ராத்வேத்மி ஜநார்தந ” என்று ஸ்ரீ ஸஞ்ஜயர் சொல்லியிருக்கும் ப்ரகாரம், மனோ வ்ருத்தி, பக்தியினல் சுத்த பாவத்தை அடைந்தால் மாத்ரம், அத்பாத்ம சாஸ்த்ரங்களின் யதார்த்த போதம் ஸம்பவிக்க இடமுண்டு. ந்யாய சாஸ்த்ரத்தால் அடையப்பட்டிருக்கும் தேர்ச்சியும் புத்தி கூர்மையும் கேவலம் வாக்பார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கு மாத்ரம் காரணமாகக் கூடுமே தவிர, அந்தர்க்கதமான தாத்பர்யத்தை உணர்த்துவதற்கு அவை போத மாட்டா. அந்த உணர்வுக்கு வேறு பல முக்ய ஹேதுக்கள் உண்டு. ச்ரத்தையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் ஸதாசார்யோபஸதநம் செய்து, அவருடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகி, அவர் முகமாக சாஸ்த்ரார்த்த உபதேசத்தைப் பெறுவது அவைகளுள் முக்யமானது. ஸாமாந்ய வித்யைகளின் விஷயத்திலேயே குரு முகமாகச் செய்யப்படும் க்ரஹணம் ஒன்றே உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கின்றது என்பதை எல்லாரும் அநுபவத்தால் அறிவார்கள்; அதீந்த்ரியமாயுள்ள ஆத்ம வித்யா விஷயத்தில் அந்தக் குரு முக க்ரஹணம் ஸாதராம் அபேக்ஷிதம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? கீழ்ச்சொல்லி யிருப்பது போல, பகவத் பக்தியும், அந்த ஆத்ம விஷய ஸம்யக் ஜ்ஞாநத்திற்கு மற்றொரு முக்ய ஹேது.

பாச்சாத்யர்களுடைய வேதாந்த சாஸ்த்ர விமர்சம்.

“ யே து த்வதங்க்ரிஸரஸீருஹபக்திஹீநா
ஸ்தேஷாமமீபிரபி நைவ யதார்த்தபோத: ।
வித்வஜ்ஜநைரபி ந ஜாது தவ ஸ்வரூபம்
நைவ ப்ரஹாஹிரபி ஸாவதிதக்வமாப்தி: ॥ ”

என்று ஸ்ரீ கூரேசன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடி, பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் அவ்யாஜமாகச் செய்யப்படும் பக்தி இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரம்

146

உண்மையான ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்; பக்தி விரஹிதமான நமது ப்ரயத்நம் எவ்வித பலத்தையும் கொடுக்க மாட்டாது. வஸ்து ஸ்திதி இப்படி இருக்க, இக்காலத்தில் அநேக வித்வான்கள் கேவலம் குதூஹலத்தினால் ஏவப்பட்டவர்களாய்த் தமது ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தையும் புத்தி கூர்மையையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அத்பாத்ம விஷயங்களைக் கேவலம் க்ரந்தாவலோகனத்தால் பெறுவதற்கு ப்ரயத்நப் படுகிறார்கள். அவர்களுள் பலர், அவ்விதம் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞானத்தைச் சுத்தமும் பூர்ணமுமான ஜ்ஞானமென்று எண்ணி, மஹர்ஷி ப்ரோக்தங்களான அந்தச் சாஸ்த்ரங்களின் ஸாத்வஸாதுத்வ விசாரம் செய்யவும் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். இவர்களின் மௌட்யத்தைப் பற்றி நாம் என் சொல்வோம்?

இம்மாதிரி மோஹத்தை அடைந்தவர்களுள் ப்ரதானர்கள் நமது பாச்சாத்ய ஸுஹ்ருத்துக்களே. அவர்களை அடியொற்றி நமது தேசத்திலும் இக்காலத்தில் பலர் அவ்விதம் மோஹிதர்களாய் அவர்கள் போகும் வழியே போக ஆரம்பிக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ஆர்ஜ்ஜவத்தைப் பற்றி நாம் எவ்வித ஆக்ஷேபமும் செய்யவில்லை. இவர்கள் செய்ய ப்ரயத்நிக்கும் ஸித்தாந்த குணதோஷ விமர்சத்தைப் பற்றியும் நாம் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. தம்முடைய திறமை எவ்வளவு என்பதை அறியாமல், கம்பீரமான சாஸ்த்ரங்களின் பரீக்ஷையில் இவர்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்களே என்று மாத்ரம் நாம் வ்யஸனிக்கிறோம். சாஸ்த்ரங்களின் மூல க்ரந்தங்களைப் படிப்பதற்கு இவர்களுக்குத் திறமை போதுமோ? அந்த க்ரந்தங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள பாஷா ஜ்ஞானமே இவர்களுக்கு அதி மாத்ரம் பரிமிதமன்றோ? குருபஸதநம் பகவத் பக்தி இவை முதலியவைகளால் ஏற்படக்கூடிய விசேஷ ஸம்ஸ்காரத்தின் கந்தம் இவர்களுக்கு ஸம்பவிக்க ஹேது விருக்கின்றதோ? மூல க்ரந்தங்களின் அசுத்தங்களான மொழி பெயர்ப்புக்களையும், மற்ற மிதஜ்ஞர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் மாத்ரம் ப்ரமாணமாக நம்பி, இவர்கள் உபநிஷதர்த்தத்தையும் ஸூத்ர தாத்பர்யத்தையும் பரிச்சேதிப்பதைப் பார்க்க விஸ்மயமே உண்டாகின்றது.

பூர்வ காலத்தில் மாக்ஸ் முல்லர், டாய்ஸன் முதலானவர்களும், இப்பொழுது இந்தத் தேசத்தில் ராதாக்ருஷ்ணன், தாஸ் குப்தா முதலானவர்களும், நமது சாஸ்த்ர விமர்ச ரூபங்களான பல க்ரந்தங்களை எழுதி இருக்கிறார்கள். அவைகளைப் படித்தவர்களுக்கு அவைகளின் ந்யூநதை நன்கு விளங்கும். இப்பொழுது உர்க்குஹார்ட் என்னும் ஒரு பாச்சாத்யர், "வேதாந்தமும் இக்காலத்திய ஸித்தாந்தங்களும்" என்னும் பெயருள்ள க்ரந்தமொன்றை வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில், நம்மால் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள குறைவுகள் அநேகவிடங்களில் நன்றாக விளங்குகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை, நாம் ப்ரஸ்தாவித்திருப்பதற்கு நிதர்சநமாக இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கிறோம். நம்முடைய அத்பாத்ம சாஸ்த்ரத்திற்கு, மூல க்ரந்தங்களாயுள்ள வேதம், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம், பகவத் கீதை இவைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பிந்ந பிந்ந காலங்களில் ஏற்பட்டனவென்றும், அப்படிப் பிந்ந பிந்ந காலங்களில் அவைகள் ஏற்பட்டிருக்கிற படியால் கொள்கைகளிலும் அவைகளின் உபபாதநங்களிலும் அவைகள் மாறுபாடு அடைந்திருக்கின்றனவென்றும் அவர் சொல்லுகிறார்.

இவ்விதமான அபிப்ராயம் சொல்வதற்கு என்ன ஹேதுக்கள் இருக்கின்றனவென்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களிலும் பகவத் கீதையிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்கள், எந்த அம்சங்களில் உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காட்டிலும் பிந்நங்களாக இருக்கின்றனவென்பதும் நமக்கு அவிதிதமாகவே இருக்கின்றது. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்கள், உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கும் பொருட்டே ஏற்படுத்தப் பட்டன. அப்படியிருக்கையில், அவைகளில் உபநிஷத்தின் தாத்பர்யமின்றிக்கு வேறு என்ன தாத்பர்யம் தென்படக்கூடும்? உபநிஷத்தின் தாத்பர்யம் வேறு, ஸூத்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது வேறு என்பதை இந்த வித்வாந் நிரூபித்தாலொழிய இவரால் சொல்லப்படும் விஷயம் நிராதாரமாகவே நிற்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிரூபணம் இவருடைய க்ரந்தத்தில் ஒரு இடத்திலும் காணப்படவில்லை. தவிரவும், பகவத் கீதையும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களும் இரண்டும் ஒருவருடைய க்ருதிகளே. அவை இரண்டும் பேதித்தால், அவைகளின் கர்த்தாவை உந்மத்தரென்று சொல்லவேண்டி வரும். அது எல்லாருக்கும் அநிஷ்டம். தவிரவும், இந்த வித்வாந், வேதம் என்பது வேறு, உபநிஷத் என்பது வேறு என்று க்ரஹித்திருக்கிறார். அது தவறுதலான க்ரஹணம். ஒருகால் உபநிஷத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வேத பாகங்களை இவர் வேதமென்று வ்யவஹரிக்கிறாரோ என்று சொல்லக்கூடும். அப்பொழுதும் இவருடைய அஜ்ஞாநமே வெளி வருகின்றது. உபநிஷத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வேத பாகங்களில் அத்யாத்ம விஷயமொன்றும் சொல்லப்படவில்லை.

இவ்வளவு மாத்ரம் அன்று. இன்னும் மேல் க்ரந்தத்தில், இவர், நமது அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தின் அபிவ்ருத்தி க்ரமத்தை விசாரிக்க ப்ரவ்ருத்திக்கையில், ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தையும் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யருடைய ஸித்தாந்தத்தையும் பராமர்சிக்கப் புகுந்து, அவர்களுடைய தத்வோபபாதநங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதையும், எந்த அம்சங்களில் அவர்கள் இருவருக்கும் அபிப்ராயங்கள் பேதிக்கின்றனவென்பதையும் விவரிக்கிறார். இந்த விவரணமும் அநேக முக்ய அம்சங்களில் தவறுதலாகவே இருக்கின்றது. இந்தத் தவறுதல் ஸஹ்யமாக இருந்த போதிலும், நமது ஆசார்யர்களைப்பற்றி அவர்சொல்லும் மற்றுமொரு விஷயம் ஸஹிக்கத்தகாததாகவே இருக்கின்றது. ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸித்தாந்தம் உபநிஷத்தை ஒத்திருக்கின்றதாம்; ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய விவரணம் ஸூத்ரங்களை ஒத்திருக்கின்றதாம். அதாவது, ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் விவரித்திருப்பது ஸூத்ரத்திற்கு விரோதிக்கின்றதென்றும், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் விவரித்திருப்பது உபநிஷத்திற்கு விரோதிக்கின்றதென்றும் சொன்னதாயிற்று. இப்படிச்சொல்வது, ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள உபநிஷதர்த்த விவரணங்களையும் இந்த வித்வாந் நன்றாகப் படிக்கவில்லையென்பதையே விளக்குகின்றது. இரண்டு ஆசார்யர்களும் இரண்டு க்ரந்தங்களையும் அநுஸரித்தே தம் தம் பாஷ்யங்களை எழுதி இருக்கிறார்கள். இரண்டு க்ரந்தங்களும் இரண்டு பேர்களுக்கும் துல்யமான ப்ரமாணங்கள். வாக்யார்த்தம் சொல்வதில் மாத்ரம் அவர்

களுக்குள் பேதம் ஏற்படுகின்றதே தவிர, ப்ரமாண பலத்தின் தாரதம்யத்தால் ஒரு பேதமும் ஏற்படவில்லை. இது, அ ர்களின் க்ரந்தங்களைப் பரிசயம் செய்தவர்களுக்கு நன்ருக விளங்கும்.

இன்னும் இம்மாதிரி பலவித விசித்ர நிர்ணயங்கள், அவரது புஸ்தகத்தில் ஆங்காங்கு தென்படுகின்றன. அவையெல்லாவற்றையும் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்க நமக்கு அவகாசமில்லை. இந்த வித்வானைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் நாம் ஒன்று மாத்ரம் சொல்லத் துணிவோம். அதாவது, ஆங்கில பாஷையில் தமக்கு ஸம்பவித்திருக்கும் ப்ராவீண்யத்தையும் வாக்மித் தன்மையையும் மாத்ரம் அவலம்பித்துத் தமக்கு அபரிசிதமாயுள்ள விஷயங்களைப் பற்றி குண தோஷ பரீக்ஷை செய்ய ஆரம்பிப்பது பெரிய ஸாஹஸமே ஆகும் என்பதுதான். குணதோஷ விசாரப் பதவியைப் பெறவேண்டுமென்று உத்கடமான இச்சை இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதற்கு வேண்டிய திறமையை, ப்ரணிபாத பரிப்ரச்ந ஸேவாதிகளால் பூர்ணமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம்.

நொ வெஸி த்வ ஸவம் த்வ அ ஸஹஸ்ரதாம் ஜ்ஞாதிநாம் அத்வரத்தி: ?

* * * * * * * * *

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யம்

ஸ்ரீ. உப வி. கே. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிபால் எழுதப்பட்டுவரும் ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யத்தின் மொழி பெயர்ப்பினுடைய இரண்டாவது பாகம் வரப்பெற்ருேம். இதில், பகவத் கீதையின் ஏழாவது அத்யாயம் முதல் பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் வரையிலுள்ள இரண்டாவது ஷட்கம் அடங்கி இருக்கின்றது. முதல் ஷட்க விவரணத்தில் போல இதிலும் ஸ்ரீ வி. கே. ராமாநுஜாசார்யருடைய தெளிவான புத்தி நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றது. பகவத்கீதை, அதன் பாஷ்யம், இவைபோன்ற கம்பீரமான திவ்ய ஸூக்திகளின் உட்கருத்தை உள்ளபடி ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கும் எளிதில் போதமாகும்படி பாஷாந்தரத்தில் விவரிப்பது ஸுலபமான கார்யமன்று. ஸதாசார்ய கடாக்ஷம் பெற்றுள்ள ஸ்ரீ. ராமாநுஜாசார்யரைப் போன்றவர்களே அதற்கு அநுரூபர்களான அதிகாரிகளாவார். இந்த க்ரந்தத்தின் விலை ரூ. 1. இதை அபேக்ஷிப்பவர்கள், " ஸ்ரீ. உப. வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர், பெரிய தெரு, கும்பகோணம் " என்னும் விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.